

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

1. ČERVENCE 2018

Z obsahu:

O příkázáních - touha po plném životě

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 13. června 2018
- strana 2 -

Svatý Oldřich Augsburský

Libor Rösner
- strana 4 -

Blahořečena jedna
z duchovních dcer
sv. Pia z Pietrelciny
- strana 5 -

Buďme svědky Ježíše Krista

P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 6 -

Vítej, věrný služebníku, opět mezi svými (6)

PhDr. St. Vejvar, Ph.D.
- strana 8 -

Římov - poutní místo u lidí

Petr Bobek
- strana 10 -

Proč je svět v depresi

- strana 12 -

Vizionář:

Tajemství zjevení
v Tre Fontane (13)
- strana 13 -

O přikázáních – touha po plném životě (Mk 10,17-21)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
13. června 2018 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes začínáme nový cyklus katechezí. Bude pojednávat o přikázáních. Na úvod si vezmeme podnět z právě vyslechnutého úryvku o Ježíšově setkání s člověkem, který se Ho vkleče ptá, co má dělat, aby dostal život věčný (srov. Mk 10,17-21). Tato otázka je výzvou týkající se každého, totiž touhou po plném, nekonečném životě. Jak si počínat, abychom jej dosáhli? Jakou cestou se vydat? Žít doopravdy, žít šlechetně... Kolik jen mladých si přeje žít a ničí se následováním prchavých věcí.

Někteří si myslí, že je lépe tento podnět k životu uhasit, protože je nebezpečný. Chtěl bych říci zejména mladým: našim největším nepřítelem nejsou konkrétní problémy, jakkoli by byly vážné a dramatické. Životu je nejvíce nebezpečný špatný duch přizpůsobivosti, což není umírněnost či pokora, nýbrž prostřednost, bázlivost. (Otcové užívají slova *oligopsychia*. Sv. Jan Damašský to nazývá „obavou vykonat skutek“ – *O pravé víře*, II, 15; a sv. Jan Klimak dodává, že „bázlivost je chlapecká vlastnost v duši, která už není mladá“ – *Nebeský žebřík*, XX, 1,2.)

Má bojácny mladík nějakou budoucnost? Nemá! Zůstane-li takovým, nevyroste, nebude se mu dařit. Takovíto mladí, kteří říkají „jsem zkrátka takový“ a všeho se bojí, nepokročí dál. Nezbytná je mírnost a síla, ale nikoli bázlivost a prostřednost. Blahoslavený Pier Giorgio Frassati říkával, že je třeba žít, nikoli živořit (*List Isidorovi Boninimu*, 27. února 1925). Prostřednost živoří. Život se žije. Dnešním mladým lidem je třeba u nebeského Otce vyprošovat dar svatého neklidu. Když je

Pokračování na str. 7

Žijeme své křesťanství jenom pro sebe, nenecháváme druhým pouze drobky své víry?

Jsmo schopni podle vzoru svatých a světic vydávat ze své víry to nejlepší ovoce, a tak druhé přivádět na cestu spásy, blíže ke Kristu? Na tyto otázky si odpovíme každý sám. Následující stránky předkládají jak příklady svatých, tak také hlubší pohled na současnost a výzvy, které jsou před křesťany stavěny nejen duchovní záchranu tohoto světa, jenž se nachází v depresi. (str. 12) Je to především důsledek vytrácení se transcendence ze života lidí. Uvnitř člověka touha po transcendenci nepochybně je, protože je jeho podstatou, avšak je natolik přehlušena filosofií užívat si, čili egoismu, až se člověk stává otrokem sama sebe, a tak se odlučuje od věčného štěstí – kterým je Bůh – a uvádí se do deprese. Zde pak nacházíme křesťanské pole působnosti, ono všeobecné kněžství, které každému pokřtěnému přikazuje, aby hlásal Ježíše Krista, jedinou a pravou Naději pro svět – po všechny časy a pro všechny lidi.

Podíváme-li se na vše pozorně a do hloubky, nemusíme přijmout filosofii zoufalství, jež se u některých i poctivých katolických křesťanů projevuje, protože také srdce dnešního člověka hladoví

Editorial

po onom přesahu lidského bytí, smysly poznatelného světa. Jen to jaksi nevidíme, anebo si možná ani nepřipouštíme, že je možné přivést na cestu spásy i toho nejtěžšího hříšníka. Ba co je ještě horší, někteří tomu snad ani nevěří – to vskutku není poselství Ježíše, který přišel na tento svět, aby svou smrtí na kříži nabídl záchranu každému člověku! My po vzoru svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje máme být činnými svědky Ježíše Krista a tak pomoci kterémukoli dnešnímu člověku. (str. 6-7)

Jedním z těch, kdo se ve své době, ne ještě tak dávno minulé, osvědčil jako vytrvalý hlasatel Ježíše Krista, byl kardinál Josef Beran, jehož životní osud podrobně sledujeme, a to v dobové souvislosti. (str. 8-9) Je do očí bijící, jak se tento duchovní pastýř pevné víry neochvějně zastával života podle pravdy Kristovy, i když mu hrozila perzekuce, zatímco jiní selhávali – lze se jen domnívat, proč. Pro nás to však může být povzbuzením i varováním současně, že je nezbytné svůj poklad víry nejen chránit, ale také rozšiřovat, či spíše v duchovním slova smyslu upevňovat. Prostřed-

ky k tomu známe... Budeme-li pak na základě oddanosti Kristu apelovat ve svém okolí na větší zbožnost a mravnost, bude naše „misie“ o to úspěšnější, oč bude náš život z víry ryzejší a pokornější. Svatý Oldřich Augsburgský je toho dokonalým svědkem... (str. 4-5)

Chceme-li i o prázdninách využít svěřený čas a navštívit nějaké pozoruhodné místo v naší zemi, které je navíc silně duchovní, můžeme se inspirovat představením Říмова, jež je možná méně známým poutním místem u nás, ale o to významnějším – pro celý křesťanský svět. (str. 10-12) Právě na poutních místech můžeme rovněž čerpat tolik potřebnou duchovní sílu pro náš život, neboť místa modlitby a prokazatelného Božího působení v minulosti jsou zdroji milosti – a bylo by velkou škodou nechat je ležet ladem. Ztišme na těchto místech svá srdce a umožněme Bohu, aby je hlouběji pronikl! A učinme tak častěji i během všedních dní, doma, na svých pracovištích či jinde, abychom se postupně stávali výraznějšími svědky Ježíše Krista a opravdovějšími nositeli naděje pro současný svět.

Svatí Cyrile a Metoději, pomozte nám zachovat a rozšiřovat dědictví víry, kterou jste nám zvěstovali!

Daniel Dehner

Pán pobyl u pohanských břehů jen krátce a opět se vrací tam, kde na Něho čekají velké zástupy. Je mezi nimi otec, kterému srdce krvácí. Co je bolestnějšího než pohled na trpící dítě, kterému nemůžeme pomoci? Tento otec chce zastihnout Ježíše stůj co stůj co nejdříve. *Padl mu k nohám a úpěnlivě prosil, když byl ještě na břehu moře.* Je si vědom, že záleží na každém okamžiku. Přichází prosit za toho, kdo už nemůže Pána sám vyhledat a prosit za uzdravení. Ježíš ihned odchází za zoufalým otcem. Uvědomuješ si, jak velkou moc má vroucí přimluvná modlitba?

Blažení strádající, kteří nacházejí někoho, kdo jim projevuje lásku a přimlouvá se za ně u Všemohoucího. Nevidíš kolem sebe právě takové potřebné, kteří nejen že sami nejsou schopni hledat pomoc, ale ani nemají nikoho, kdo by za ně prosil? Je snad některý z nich méně hoděn tvého soucitu, protože není z okruhu tvých blízkých? Využívej možnosti prosit i za ty, které sám neznáš, ale které zná Pán. Je jich tolik, na které je třeba pamatovat, a to *úpěnlivě*, na kolenu. *Vyznamenej se v tomto díle lásky a přispěj jim v jejich nedostatku.*

Ale přicházejí poslové se špatnou zprávou: „Je pozdě, neobtěžuj Mistra.“ Tito skeptikové asi nebyli příliš nakloněni Jairovi iniciativě od samého začátku. Nyní mají za to, že dívčina smrt jim dává za pravdu. Nedej na takové hlasy. *Neboj se, jen věř!* Lékařovy možnosti jsou smrtí pacienta u konce. Lékař může smrt jen oddálit a konstatovat. Ježíš ji přemáhá. Přišel na svět jako Pán života a smrti. Ježíš je Syn Boha, který *nestvořil smrt. To ďáblou závistí přišla na svět*, proto je Pán jejím úhlavním nepřítelem. Dnes ti chce ukázat své první veřejné vítězství. A tak průvod k místu smutku může pokračovat.

Je tu však ještě jiná prosebnice, která nepotřebuje prostředníka, ba ani žádných slov. Tato dlouhodobě nemocná žena již na své uzdravení vynaložila všechno, co měla. Všechno majetek dala léčitelům. Dala tak mnoho těm, kteří mohou tak málo, dokud nevěděla o Pánu, který může vše, a nežádá nic než víru. Po mnohém

hledání spoléhá na pouhý dotek. *A pocítila na svém těle, že je vyléčena.*

Ale její uzdravení nemá zůstat utajeno. Ježíš hledá toho, kdo se Ho dotkl. V situaci, kdy se kolem Pána tísní lidé ze všech stran, se ho jistě dotklo mnoho lidí a dost možná, že někteří se Na něho při-

tlačili mnohem déle a mnohem silněji. Ale nic z toho nezpůsobilo, aby se uvolnila Pánova uzdravující moc. Tím rozhodujícím činitelem byla pevná víra a po-

korná vnitřní touha nemocné ženy. Více než svou rukou dotkla se nemocná Pána důvěrou svého srdce. A Pán nechce, aby to zůstalo utajeno. Chce ji vidět nikoliv proto, aby ji pokáral, jako by jeho moci neoprávněně zneužila. Právě naopak, chce ji představit a povzbudit tak uzdravenou i tebe. Její slova teprve nyní vyslovují s upřímností to, co předtím vyjádřila pouhým gestem. Po jejím upřímném vyzvání Pán potvrzuje: *Víra tvá tě zachránila. Odejdi v pokoji.*

I ty říkej Ježíši bez vyzvání ustavičně *celou pravdu*. Vyprávěj Mu o tom, jak důvěřuješ v jeho milost, jak ti pomáháji od tvých neduhů. Rád slyší o tom, jaké divy mohla způsobit jeho moc, když se pro ni otevřela tvoje víra.

Proč si bere k zemřelému jen tři ze svých Dvanácti? A proč si vybral právě těchto Dvanáct? Vybírá si vždy ty, které potřebuje pro své záměry. Nikdy se tak neděje na úkor těch, kteří vybráni nebyli, protože i každý z nich má své poslání. I v té věci se můžeš v plné důvěře spolehnout na Pána.

V domě smutku je velký rozruch. Kde není místo pro naději, zbývá jen pláč a kvílení. Ježíš ví ze všech nejlépe, že všech ten zoufalý nárek není na místě. *Dívka nezemřela, ale spí.* Je mnoho lidí, kteří jsou ochotni se tomu posmívat. Jak je to možné? Nechápu smysl Ježíšových slov, protože nejsou ochotni připustit, že se může stát něco, co přesahuje jejich představy. Takové agnostiky posílá Ježíš pryč. Jestliže někdo není ochoten uvěřit, je zbytečné, aby byl svědkem Božích divů.

Pouhá dvě Ježíšova slova stačí, aby vrátila dítěti život. Vryj si tuto scénu hluboko do srdce, aby z něho nikdy nevymi-

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 1,13–15; 2,23–24

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá.

Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtnosti, udělal ho jak obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblou závistí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

2. čtení – 2 Kor 8,7.9.13–15

Jako vynikáte po každé stránce: ve víře i ve slově, v poznání, ve vši horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísní ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim prospěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: „Kdo nasbíral mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.“

Evangelium – Mk 5,21–43

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj.

Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na

Dokončení na str. 8

zel posvátný úžas nad nekonečnou mocí Pána, *jehož laskavost trvá po celý život*⁽¹⁾. Blahopřej dítěti i šťastným rodičům, *jejichž nárek se obrátil v tanec. Hospodine, můj Bože, chci tě chválit navěky*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 30,6; ⁽²⁾ srov. Ž 30,12–13.

Svatý Oldřich Augsburský

Svatý Oldřich Augsburský stál u zrodu tradice budování Božích hrobů. Byl to on, kdo jako první na Velký pátek přenesl Nejsvětější svátost (z farního kostela sv. Jana do kostela sv. Ambrože), v „Getsemanech“ ji přikryl kamenem a o velikonočním nedělním ránu ji ve slavném procesí přenesl zpět na oltář farního chrámu. A byl to on, kdo se stal po důkladném šetření prvním světcem kanonizovaným přímo papežem.

Narodil se kolem roku 890 v bavorském Augsburgu hraběcímu páru Hupaldovi a Thetbirze. Podle dobového zvyku byl vychováván klášterními mnichy, benediktiny ze St. Gallenu. V době hledání povolání sehrála v jeho životě ústřední roli rekluza Viborada, jež se nechala dobrovolně zazdit v cele poblíž kláštera a žila životem asketky. Byla nadána darem prorokování a v jedné z četných rozmluv s mladým hledajícím jinochem Oldřicha ujistila, že Bůh po něm sice chce, aby opustil otce i matku, nikoli však kvůli tomu, aby byl benediktinem v St. Gallenu, ale aby se stal biskupem diecéze ležící směrem na východ, kde řeka Lech púli dvě země.

Oldřich (Ulrich) se tedy vrátil do Augsburgu a poddal se vedení místního biskupa Vojtěcha (Adalberta). Z jeho rukou přijal nejen kněžské svěcení, nýbrž i post kanovníka při augsburské kapitule. Vojtěch v mladičkém páterovi (Oldřichovi nebylo ještě 18 let) získal pravou ruku. Oldřicha stravovala horlivost pro Hospodinův dům, poctivě si plnil veškeré své povinnosti spadající do jeho gesce, štědře poděloval almužnami chudáky, mnoho času trávil na klekátku. Aby prohloubil svou víru, vydal se na pouť do Říma. Po návratu (r. 909) už na biskupském stolci zastal nového sufragána - Hilkina, nahradivšího zesnulého Vojtěcha. Hilkin se od svého bohabojného předchůdce na první pohled lišil, duchovní věci pro něj byly nepodstatné, zajímaly ho hlavně ekonomické a politické záležitosti. Oldřich složil úřad, účastnil se pouze společných modliteb v kapitule a staral se hmotně o ovdovělou matku.

Když pak v roce 923 Hilkin skončil, pověřil císař Jindřich I. Ptáčník, jak bylo tehdy běžné, vedením diecéze Oldřicha. Vykonával tak jedno z nejlepších rozhodnutí svého života, na úspěchy i tak dost bohatého.

Oldřich se stal pravým otcem svých diecézních dětí. Zvláště v té době, kdy jim

bylo trudno neveselo. Země úpěla pod nájezdy loupeživých Uhrů, kteří plenili a louplili v městech a vesnicích široko daleko. Tehdejší biskupové byli chápáni jako církevní knížata a k jejich povinnostem patřil častý pobyt u panovnického dvora či osobní účast na poli válečném. Oldřich si u Jindřicha vymohl dispens, aby mohl zůstat se svými ovečkami a u dvora aby ho nahradil jeho synovec Vojtěch. Ač nerad, císař svolil, a tak mohl Oldřich chodit plakat s plačícími a rozdat své jmění prakticky do posledního feniku potřebným. Prozíravě zesílil opevnění Augsburgu a znovu vystavěl pobožené svatyně v diecézi, zřizoval školy, zakládal kláštery, založil i hospic. Pobízel svůj klérus k opravdové zbožnosti oproštěné od stereotypu a vlažnosti, věřící pak k životu hodnému nositelů jména Spasitelova. Lid přijal jeho výzvy k větší zbožnosti a mravnosti, neboť denně byl k vidění dlouhé hodiny před svatostánkem, k slyšení v chrámovém chóru, věřící si šeptali

*Sv. Oldřich a sv. Wolfgang
(kolem roku 1510)*

o jeho přísných kajících praktikách a postech, kdy třeba spával na rohoži, nahlas pak hovořili o jeho srdečném přijímání prosebníků a hojném rozdělování almužen. Diecéze utěšeně vzkvétala.

Jaro s létem v augsburské diecézi však za nějaký čas vystřídala podzim v podobě nového vpádu Uhrů. Pln důvěry v pomoc Hospodinovu přikázal biskup Oldřich obyvatelům Augsburgu shromáždit se v katedrálím kostele a vyprošovat zažehnutí smrtelného nebezpečí. Sám vedl kající pobožnosti a procesí a po tvářích mu přitom stékaly slzy. Neprolil je nadarmo, útočníci sice zpustošili část okolí, ale nakonec před branami města pobýli jen krátce a odtáhli plundrovat Alsasko. Podzim augsburské diecéze sice pominul, avšak zima byla přede dveřmi.

Proti svému císařskému otci Otovi I. Saskému povstal s mečem v ruce jeho syn Liudolf. Liudolfův spojenec, bavorský vévoda Arnulf, vpadl do Oldřichovy diecéze a tohoto oddaného císařova stoupence zajal. Den a noc ležel zbožný biskup křížem na podlaze své cely a prosil Boha o osvobození. Opět byl vyslyšen - věznitele přemohl jeho bratr Diepold se synovcem Vojtěchem, vyslaným císařem z jeho dvora. Tak se Ota odvděčil věrnému biskupovi. Ten na oplátku zprostředkoval příměří mezi ním a rebelujícím synem Liudolfem.

Avšak Liudolfovi přátelé zatím povolali na pomoc Uhry, kteří byli vždy otevření k příležitosti zaloupit si. Přitáhli údolím Dunaje k mocně opevněnému Augsburgu, do jehož bezpečí hradeb se utekly tisíce vesničanů z okolí, a začali ho zkraje srpna roku 955 obléhat. Oldřich opět zahájil modlitební tažení, přičemž tentokrát obsadil hradby ozbrojenci, kteří, podporováni modlitbami svých dětí a žen, udatně bránili město. Odolávali vskutku zmužile, na což Uhři nebyli zvyklí, jejich velitel dokonce své bojovníky, ohromené houževnatou obranou Augsburských, popoháněl k útoku údery svého biče. Zčistajasna se však útočníci začali stahovat, neboť k nim dorazila zpráva, že se obleženému Augsburgu blíží na pomoc s početným vojskem císař Ota I.

Nový tábor rozbili nájezdníci jihovýchodně od města u řeky Lech. Zde čekali na bitvu s německým císařem, která měla rozhodnout o budoucí podobě Evro-

py. Ráno 10. srpna 955 odsloužil Oldřich mši svatou, při níž císař a nejvýznamnější knížata přistoupili ke svatému přijímání, mj. i český kníže Boleslav I., jenž Otu podpořil asi tisícovkou svých bojovníků, stejně jako Oldřich. Po mši ještě Ota svěřil do ochrany sv. Vavřince, jehož liturgická památka na tento den připadala, život svůj, svého vojska i další osud střední Evropy. V sázce bylo skutečně vše, bez jakéhokoli patosu.

Vyprovázení Oldřichovým požehnaním, vyrazili Ota a jeho muži do boje. V nastalé urputné řeži zahynula snad třetina Otova vojska, přesto dosáhl císař slavného vítězství, poněvadž ztráty maďarských agresorů dosáhly údajně až dvou třetin celkového počtu. Porážka Maďarů na řece Lechu jednou provždy zažehnala nebezpečí jejich výpadů na západ.

Ota I. ocenil Oldřichovu pomoc privilegiem, které se ve středověku udělovalo jen sporadicky a biskupům téměř vůbec ne – Oldřich mohl razit vlastní minci, tzv. Ulrichdenare.

Zima byla zažehnána novým jarem, diecéze spravována Oldřichem se znovu zazelenala. Neúnavný biskup zveleboval orná pole a připravoval na nich žeň pro příchod božského Žence. Příležitostně podnikal kající poutě do Věčného města, z jedné z nich přivezl pro diecézi ostatky mučedníků Thébské legie. Na prahu osmdesátky pak podnikl poslední podobnou pouť ke hrobům apoštolů. Po návratu požádal císaře, aby jej zbavil jeho úřadu a namísto něj jmenoval jeho synovce Vojtěcha. Po vyslyšení proseb se oděl do benediktinského hábitu s myšlenkou dožití plodného života v tichu kláštera. Jenže synod v Ingelheimu císařovo rozhodnutí nepodpořil, a tak se musel Oldřich vrátit na biskupský stolec, až jej úřadu zbavil sám Bůh povoláním do svého království.

V předtuše smrti se biskup Oldřich, jenž už nebyl s to ani chodit, nechal занést do kostela, kde vyslechl mši svatou. Poté si dal přinést všechno, co vlastnil, tj. jmění skládající se ze dvou sutan, něco málo prádla, dvou pláštěů a deseti šilinků,

a nařídil to vše rozdat chudým. Pak se nechal položit na podlahu vysypanou popelem ve tvaru kříže. A takto odešel ke svému Pánu 4. července 973.

Když 31. ledna 993 Oldřicha Augsburského papež Jan XV. kanonizoval, jednalo se o historicky první kanonizaci provázenou bedlivým šetřením a vyhlášenou přímo papežem. Ostatky tohoto svatého biskupa máme i v naší zemi – v roce 1353 je získal Karel IV. (část lebky a ramene, korouhev a část jeho biskupského roucha). S českými dějinami pojí sv. Oldřicha ještě jiné skutečnosti: V jedné z legend o tomto světcu vystupuje i náš sv. Václav. Dědic české země přijel k císaři a přijal pozvání do domu biskupa Oldřicha. Společnou modlitbou před márními s mrtvým vzkřísili oba nebožtíka k životu. A jménem augsburského biskupa byl pokřtěn i syn Boleslava II. a pozdější český kníže Oldřich – z vděčnosti nad vyslyšením modliteb o přímluvu za uzdravení jiného Boleslavova syna, jak o tom pojednává Dětmárova kronika.

Blahořečena jedna z duchovních dcer sv. Pia z Pietrelciny

Jedna ze žaček kapucína P. Pia z Pietrelciny, matka Maria Ukřížovaná od Božské lásky, byla prohlášena za blahoslavenou právě sto let po setkání se svatým mystikem. Došlo k němu na jaře roku 1918 v okrese apuljského města Foggia, kde pozdější řeholnice, občanským jménem Maria Garganiová, působila jako učitelka na základní škole. Pohřbena je v Neapoli, kde 2. června v diecézní katedrále sloužil beatifikační liturgii prefekt Kongregace pro svatořečení, kardinál Angelo Amato.

„Maria Garganiová se narodila v kraji Kampánie na sklonku 19. století (1892) jako poslední z osmi dětí hluboce zbožných rodičů. Získala učitelský diplom a začala vyučovat na vesnických školách. Ještě jako mladičká byla představena otci Piovi, který ji přijal mezi své duchovní dcery. Dochovalo se 67 dopisů, které jí adresoval. Otec Pio ji také odradil od vstupu do nějakého řádu a poradil jí, aby lépe poznala Boží vůli. Když pak Maria Garganiová dostala vnuknutí k založení nového řeholního společenství, přivítal tento krok slovy: »Konečně, tam jsme měli dojít! Toto je Boží vůle, běž s ní rychle za biskupem.« Rychle se rozrůstající nové dílo bylo nejprve zbožným spolkem, který své hlavní působíště přenesl do Neapole. Oficiálním datem zrodu nové kongrega-

ce Apoštolak Nejsvětějšího Srdce je 21. duben 1936. Zakladatelka složila řeholní sliby a přijala jméno Maria Ukřížovaná od Božské lásky. Jejím velkým přáním bylo překročit národní hranice. To se však naplnilo až po její smrti v Neapoli 23. května 1973.“

Dnes sestry šíří lásku a úctu k Ježíšovu Srdci také v Čadu a Burkina Faso. Inspirují se neúnavným apoštolátem své zakladatelky, která již ve svém občanském povolání, jako františkánská terciárka a členka Katolické akce, byla neúnavnou svědkyní viry.

„A to ve všech prostředích veřejného školství a venkovské oblasti. Dokázala spojit kontemplativní život, propojující modlitbu a obět, s činností plně zacílenou na upevňování víry a získávání duší příkladem, slovem a modlitbou.“

Maria Garganiová používala na svou dobu revoluční didaktické metody – kupříkladu využívala projektor při hodinách katechismu, které vesnickým dětem dávala v pronajaté místnosti, jejíž nájem sama hradila. Navštěvovala nemocné a postižené a častokrát jim díky své tvořivosti navrátila důstojnost tím, že pro ně vytvořila vhodné pracovní příležitosti.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>

Bud'me svědky Ježíše Krista

Ke cti svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje

V době sv. Pia X. (1903–1914) vládla ve světě velká duševní bída. Ze všech stran světa přicházely zprávy o nepokojích mezi národy a rasami. V těch dnech vypukla také první světová válka, která rozleptávala pokoj na celém světě. Jak už to tak bývá, s válkou se pak šířila i nemravnost, hlad, různé nemoci a řady invalidů, vdov a sirotků. Svatý papež se už dříve radil se svými kardinály a snažili se najít kořeny veškerého neštěstí ve světě. Někteří kardinálové říkali, že jsou zde neuspořádané rodiny, jiní říkali, že se moc pije atd. Když už to nebralo konce, papež je pokorným hlasem přerušil a prohlásil: „Kořenem všeho neštěstí ve světě je to, že Bůh se zjevil v Ježíši Kristu na naší zemi a svět si z toho nic nedělá.“ Proto vyhlásil heslo: „Všechno obnovit v Kristu.“ Kéž se v každém pokřtěném zjeví Kristus světu a všechno se obrátí k lepšímu! Jinými slovy: Ať každý pokřtěný svědčí tomuto světu o Ježíši Kristu!

U nás si 5. července připomínáme dva velké svědky, apoštoly Slovanů, svaté Cyrila a Metoděje. Ti přišli k našim předkům a svědčili jim o Ježíši Kristu. Tomuto svému svědectví zasvětili všechny svoje síly i celý svůj život. Při vzpomínce na ně si položme otázku: Je dnes svět lepší, než byl v době papeže Pia X.? Ne. Ba zdá se, je mnohem horší. Tehdy nebylo v malé Evropě deset milionů satanistů, kteří nemohou dělat nic dobrého, jen všechno zlé, tak jak to činí ten, kterému oni slouží – ďábel. Tenkrát nebylo ani New Age, jež se celou svojí silou a celým svým obrovským kapitálem snaží o zničení církve i pravého náboženství. Svobodní zednáři už existovali, ale dnes pracují snad ještě rafinovaněji než v minulosti. A co televize, internet, pornografie a všechna nemravnost, kterou šíří? Praktický materialismus, s ním související konzumismus a ostatní schvalované amorální praktiky: potraty, eutanazie, homosexualita. Toto všechno tenkrát nebylo a dnes je to tady.

Svatý otec Jan Pavel II. při jedné generální audienci na náměstí Svatého Petra v projevu k mládeži připomenul, že lidský život prožívaný jen v materiální ro-

vině nemůže úplně a natrvalo uspokojit člověka. Takový život se dříve či později omrzí, stane se nudným, fádním, prázdňným, až nakonec vybuchne silou protestu jeho zahlušená touha po Bohu. Ježíš věděl o tomto hladu srdce, a proto několik hodin po zázračném rozmnožení chleba, při kterém nasýtil hladové lidské žaludky, o sobě vyhlásil: „Já jsem chléb života,“ – což znamená, že on dokáže nasýtit i hladové lidské srdce. Proto jsme svědky toho, že na celém světě v dnešní době vznikají jako houby po dešti nadšené náboženské mládežnické skupiny. To všechno je odpověď na obrovský hlad lidského srdce.

Proto, že my žijeme v těchto časech, jsme povinni pomoci dnešnímu člověku, jehož srdce je hladové. Pomoci mu můžeme jen svým svědectvím o Ježíši Kristu, který je tím Chlebem života, jenž nasycuje lidská srdce. Toto naše svědectví dnešní člověk od nás čeká, velmi je potřebuje.

V Košicích před katedrálou svaté Alžběty se hlučně bavila skupina vysokoškolaček. Z katedrály vyšel mladý kněz v klerice a procházel kolem nich. Když ho děvčata spatřila, stal se terčem jejich poznámek. Hned to zpozoroval. Rozmýšlel, zda má kolem nich přejít bez povšimnutí, anebo se má u nich zastavit. Zasta-

vil se u nich a oslovil je. Děvčata byla překvapena. Ale pomalu se jim otevřela ústa, až jedna z nich mu položila otázku: „Proč jste se stal v dnešní době, v době totality, knězem?“ Začal jim vyprávět o lásce Boží k lidem, která se zjevila v Ježíši Kristu. On této lásce uvěřil a je šťastný. A knězem se stal proto, aby mohl také jiným svědčit o této nepochopitelné lásce Boha k člověku, aby i oni uvěřili a byli šťastni. Padly také další otázky, na něž se mladý kněz snažil přesně odpovědět. Dívčiny poslouchaly a druhý den tři z nich přišly do zpovědnice. Touto Boží láskou, která se zjevila v Ježíši Kristu, se nechaly osvobodit z vin, jež by mohly být překážkou jejich svědectví o Kristu. Kristus je nejen osvobodil, ale našel si v nich další svědky na vysoké škole. Nejen zlo se šíří, ale i dobro.

Dnešní svět tak moc potřebuje naše svědectví. Možná, že se bojíme v prostředí, kde pracujeme, kde se hřeší, nadává i na církve, anebo ve sborovně mezi kolegy a v kanceláři mezi spolupracovníky, kteří jsou negativně laděni ve svém vztahu k církvi a k Bohu, říci něco jako svědci Ježíše Krista, abychom v jejich očích nebyli k smíchu. Nepodléhejme ustrašlosti, ale bud'me svědky!

Ateista potkal nově pokřtěného. Rozpředl se tento rozhovor: „Slyšel jsem, že jsi vstoupil do církve, že ses dal pokřtít.“ – „Ano.“ – „Mohl bys mi něco říct o tom Kristu? Jaké měl školy, jakého byl politického přesvědčení, v jakém prostředí žil?“ – „Neptej se mě na to, na co ti já neumím odpovědět. Já ti jen řeknu to, co sám o Kristu vím. Ty mě dobře znáš, jakým jsem býval notorikem. Všechny svoje výplaty jsem nosil do hospody. V mé rodině byla velká bída. Nebylo co jíst, nebylo co obléct. Když jsem byl opilý, byl jsem velmi agresivní. Moje žena a děti často musely přede mnou utíkat a skrývat se po stájích a stodolách. Přítel mi ukázal na Krista, na evangelia. Začal jsem je číst. Kristus se mi stal sympatickým. Nechal jsem se poučit a pokřtít. Přijal jsem jeho recept k prožití svého života. Své výplaty už nenosím do hospody, ale do ro-

diny. Zanechal jsem hospody. Moje děti mají co jíst, mají co obléct. Nikdo se mě nebojí. Všechny miluji a všichni milují mne. Spolu přistupujeme ke svátostem, aby Kristus byl naší silou. V mé rodině je kus nebe. A Kristus je tou silou, která dokázala změnit mne, změnit peklo v mé rodině v nebe. Co ty na toto všechno řekneš?“ Ateista mlčel, neboť ten, z něhož si chtěl učinit posměch, stal se i pro něho svědkem Ježíše Krista.

Je tedy naší velkou povinností dnes být svědky Ježíše Krista. Ale jak? Malíř Stremberg byl velký boháč. Jednou se pustil do malování ukřižovaného Krista. Obraz však nemohl dlouho dokončit. Jed-

noho dne na ulici potkal chlapce, hladového, otrhaného, bledého. Pozval ho do svého ateliéru a chtěl ho zvěčnit na plátně. Chlapec si zvědavě prohlížel obrazy, které visely na stěnách ateliéru. Do očí mu padl nedokončený obraz Ukřižovaného a tehdy řekl malířovi: „A ten co udělal, že jste ho vysvlékl ze šatů?“ Malíř se zamyslel, obdařil chlapce značnou sumou peněz a potom už snadno dokončil obraz ukřižovaného Krista.

Věřu, abychom mohli být svědky Kristovými, musíme hladového nasytit, žíznavého napojit, nahého obléci, pocestného se ujmout, nemocného navštívit, a je-li ve vězení, musíme za ním přijít, protože

to jsou vždy platná slova: „Pokud jste to udělali jednomu z těch nejmenších mých bratrů, mně jste to udělali.“ (Mt 25,40)

Také obraz, který namaluje malíř, je svědkem, ale aby jej mohl Stremberg namalovat a jím svědčit, musel nejprve hladového Krista nasytit, nahého obléci a až potom se mu to podařilo.

Pamatujme na svoji povinnost být svědky Kristovými, avšak ani ne tak slovy, jako svými skutky, příkladem svého dobrého křesťanského života.

*Z Ludová čítanka na nedele
a sviatky 7/2003 přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)*

O přikázáních – touha po plném životě - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

doma, kdekoli v rodině, vidět někdo mladý, jak celý den sedí, maminka či tatínek si řeknou: „Není mu něco? Není nemocný?“ a dovedou jej k lékaři. V mládí život postupuje kupředu, vyznačuje se svatým neklidem, schopností nespokojit se s bezbarvým životem, který postrádá krásu. Nebudou-li mladí hladovět po autentickém životě – říkám si – kam lidstvo dospěje? Kam dojde lidstvo s takovými mladými?

Otázka onoho člověka z evangelia, kterou jsme v úvodu slyšeli, je v každém z nás: jak dosáhnout života, života v hojnosti, štěstí? Ježíš odpovídá: „Znáš přikázání“ (v. 19), a cituje část Desatera. Je to pedagogický postup, kterým chce Ježíš přivést ke konkrétnímu závěru. Z otázky je totiž zřejmé, že dotyčný člověk plný život postrádá, hledá víc a je neklidný. Co tedy musí pochopit? Říká: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ (v. 20)

Jak se přechází od mládí k dospělosti? Jakmile se začnou přijímat vlastní meze. Dospělým se člověk stává, když relativizuje sám sebe a uvědomuje si, co mu „schází“ (v. 21). Je nucen uznat, že všechno, co může „udělat“, nedosahuje „stropu“ a nepřesahuje určitou mez.

Jak je krásné být muži a ženami! Jak cenný je náš život! A přece je pravda, že v dějinách posledních staletí člověk nezřídka a s tragickými důsledky odmítal pravdu týkající se jeho vlastních mezí.

Ježíš nám v evangeliu říká něco, co nám může pomoci: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel

jsem je zrušit, ale naplnit.“ (Mt 5,17) Pán Ježíš dává naplnění. Proto přišel. Onen člověk musel stanout na prahu jakéhosi skoku, kde se mu otevírá možnost přestat žít ze sebe sama, ze svých skutků a ze svého majetku, a právě proto, že mu plný život schází, zanechat všeho a následovat Pána. (Oko je stvořeno pro světlo, ucho pro zvuky a touha duše k upnutí se ke Kristu. Nicolaos Kabasilas: *Život v Kristu*, II, 90) Stojí za povšimnutí, že pozoruhodné a nezměrné Ježíšovo závěrečné pozvání neobsahuje nabídku chudoby, nýbrž bohatství, toho pravého: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě.“ (v. 21)

Kdyby měl někdo možnost vybrat si mezi originálem a kopií, co by si zvolil? Toto je výzva: najít originál, nikoli kopii života. Ježíš nenabízí náhražky, nýbrž pravý život, pravou lásku a pravé bohatství! Jak nás budou moci mladí následovat ve víře, když neuvidí, že volíme originál, a když

uvidí, že jsme si zvykli na prostřednost? Je nepěkné potkávat průměrné křesťany, a dovolím si říci, „trpasličí“ křesťany, kteří rostou jen do určité velikosti a dál už ne, křesťany se srdcem zakrslým, uzavřeným. To není pěkné. Je zapotřebí příkladu někoho, kdo mne pozve „dál“ a k něčemu „víc“, abych trochu rostl. Svatý Ignác to nazýval *magis* čili „oheň a horlivá činnost, která otřásá usínajícími“. (srov. *Promluva na 36. generální kongregaci Tovaryšstva Ježíšova*, 24. 10. 2016: „Jde o tzv. *magis*, ono *plus*, jež Ignáce vede k tomu, aby začínal a doprovázel procesy a hodnotil jejich reálný vliv na lidský život ve věcech víry či spravedlnosti anebo milosrdenství a činorodé lásky.“)

Cesta, která schází, vede z té, která je. Ježíš nepřišel zrušit Zákon či Proroky, nýbrž naplnit. Musíme začít od reality, abychom skočili do toho, co schází. Musíme zpytovat to všední, abychom se otevřeli onomu nevšednímu.

V těchto katechezích si jako křesťané vezmeme dvě Mojžíšovy desky a budeme se držet Ježíše za ruku, abychom jeho následováním přešli od mladických iluzí k nebeskému pokladu. V každém z oněch starých a moudrých zákonů objevíme dveře otevřené nebeským Otcem, protože jimi prošel Pán Ježíš, který nás vede do věčného života, svého života a života Božích dětí.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan*

Vítej, věrný služebníku, opět mezi svými (6)

Na památku návratu ostatků dobrého arcipastýře Josefa Berana do vlasti

Katolíci s oprávněným znepokojením sledovali československou vládní krizi zkraje roku 1948 a soustavný růst moci komunistů jako průvodní jev této krize. Prozíravé osobnosti apelovaly na svědomí národa a nabádaly k mobilizaci sil proti komunistům. Hrozba uchopení státní moci komunisty se naplňovala. Shromáždění křesťanských církví, jemuž 2. února 1948 v sále na Slovanském ostrově v Praze předsedal pražský arcibiskup Josef Beran, vyzývalo křesťany k životu ve vzájemné úctě a lásce a rovněž volalo po míru. Společná manifestační schůze křesťanů všech církví v Československu byla také projevem odhodlání bránit se jednotně proti omezování náboženské svobody. Byla ozvěnou někdejší vzájemnosti křesťanů za války a v koncentracích. Obdobná solidarita komunistů a nekomunistů z dob nacistického pronásledování už neplatila. Ideologický a třídní

boj byl nasměrován proti všem stranám a jednotlivcům, kteří sice také bojovali proti německým okupantům, ale nestáli pod rudým praporem.

Ve vědomí, že se v únorových dnech vede zápas o svobodu církve a národa, obrátil se český primas Josef Beran k Čechům a Slovákům svým pastýřským listem, který vešel ve známost pod názvem „Nemlč, arcibiskupe! Nesmíš mlčet!“. Arcibiskup se ve vážné chvíli řídil slovy sv. Pavla: „Zapřísahám tě před Bohem a Kristem. Hlásej slovo, trvej na něm, ať je to vhod nebo nevhod, přesvědčuj, zapřísahvej a kárej se vši trpělivostí a učitelskou moudrostí!“ (2 Tim 4,1-2) Josef Beran prohlásil, že nikdy nezradí svůj český národ. Všechny občany – pro oběti přinesené za války – vyzval, aby nerozdmýchávali bratrovražedné boje. Volal po zachování právního řádu, který je nejlepší zárukou reforem, jež probíhaly ve třetí republice. Varoval před zničením odká-

zu prezidentů T. G. Masaryka a E. Beneše. Prál si zachovat stávající demokratické zřízení a v jeho slovech zazněla obava z nové diktatury.

Lidová demokracie a Svobodné noviny otiskly Beranův pastýřský list jako úvodník v kritický den 25. února 1948, kdy v půl páté odpoledne prezident Edvard Beneš po rozhovoru s předsedou vlády, komunistou Klementem Gottwaldem, oznámil, že přijímá demisi demokratických ministrů a souhlasí s doplněním vlády podle Gottwaldova návrhu. Beneš, v nějž skládaly demokratické síly naději jako v posledního obránce ústavní formy vládnutí, tím bez většího odporu fakticky předal moc ve státě komunistům. Ti neváhali ani na okamžik a chopili se vlády. Beneš v únoru selhal, přestože mu většina národa věřila a nabízela mu v krizový okamžik svoji podporu. Prezident, jenž bývá nazýván budovatelem, se zalekl Gottwaldových výhrůžek, že v případě neakceptování demise a komunistických požadavků začne zatýkáni nebo že dojde k vpádu Sovětské armády. Působily na něj komunistické rezoluce a propagandistický tlak kombinovaný s ozbrojením dělníků a ustavením Lidových milicí. Svůj vliv v národě komunisté opticky zvětšovali. Bezpečně ovládali velení pražských policejních složek. Přes silnou infiltraci komunisty zůstala armáda po celou dobu únorové krize stranou dění.

Na druhou stranu Benešovi k obraně demokratické republiky nabízeli pomoc studenti, část dosud věrné armády, orlové, sokolové, skauti, legionáři. Občané si přáli rozhodný čin, ne poraženectví. Na jeho straně stály miliony dalších občanů, kteří chtěli zachovat svobodu ve státě. Argumentuje se stále horším Benešovým zdravotním stavem nebo jeho obavou z možné občanské války. Původně hodlal vystoupit v rozhlase, zvažoval také protestní abdikaci z úřadu prezidenta republiky. Ani k těmto krokům se neodhodlal. Zbývající měsíce života tak prožil s vědomím, že odevzdal moc ve státě komunistům, které osobně nesnášel a o jejichž vládě si nedělal žádné iluze.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

lčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a ze zadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla zázračná moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, zbavena svého neduhu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprá-

vou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistr obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi nařikají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče ihned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. Lidé byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl jim, aby jí dali jíst.

Po komunistickém převratu bylo jasné, že nový režim se dříve nebo později vypořádá s jakoukoliv resistencí či s jednotlivci i skupinami, kteří by chtěli fungovat nezávisle na novém systému, či dokonce proti němu. Demokratická diskuse utichla, soutěž politických stran zmizela. Komunisté, kteří s přetvářkou ještě nedávno prohlašovali, že chtějí poválečnou republiku budovat společně s ostatními politickými proudy, nyní zaváděli monopolní vládu své strany a v již existujícím systému Národní fronty soustředili dosavadní politické strany zbavené jakéhokoliv reálného potenciálu a sloužící poslušně jako fasáda režimu.

Reprezentanti církve očekávali konfrontaci s komunistickým státem, který disponoval silovými prostředky k potlačení jakéhokoliv odporu. Instituce spásy, která bojuje mečem víry, nemohla vést rovnocenný boj s nesmiřitelným nepřítelem, který od časů první republiky sliboval, že jednou zavede diktaturu a zúčtuje s odpůrci. Církev představovala strukturu, kterou přes všechny snahy nebylo snadné ovládnout. Lid lnul ke svým pastýřům, biskupům a kněžím, kteří nejednou projevovali heroický zápal a odvahu v boji za Kristovu nauku a jeho církev. Proto komunisté stíhali a věznili pastýře v klamně naději, že bezradný lid se zalekne a raději zahodí víru předků. Nestalo se tak. Přes nepolevující ateizační mašinerii – s výjimkou limitovaného uvolnění během pražského jara – si značná část národa poklad víry uhájila. Církev částečně využívala omezený prostor, který jí nechával režim, a částečně se uchýlila do podzemí.

Biskupové realisticky viděli v komunistech nepřítele, který přichází církev zničit. Tento plán však noví vládcí nemohli uskutečnit jednorázově kvůli stále silnému zastoupení věřících v národě. Omezovali proto duchovní v jejich činnosti, v ateizačním duchu ovlivňovali školství – církevní školy zrušili úplně. Komunističtí učitelé neváhali šikanovat a zesměšňovat věřící žáky. Gottwaldův režim ihned po převratu zastavil katolický tisk s odůvodněním nedostatku papíru. Straničtí funkcionáři přímo zasahovali do práce kněžích. Věřící si museli zvykat na šmírování,

Celosvětová síť modlitby s papežem

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na www.radiovaticana.cz.

ÚMYSLY SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA SVĚŘENÉ CELOSVĚTOVÉ SÍTI MODLITBY S PAPEŽEM (APOŠTOLÁTU MODLITBY) - ČERVENEC 2018

EVANGELIZAČNÍ ÚMYSL:

Kněží v pastorační – aby kněží, kteří ve svém pastoračním úsilí zakoušejí únavu a osamění, nalézali pomoc a útěchu v důvěrném vztahu s Pánem i v přátelství se spolubratry.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Aby člověk naplňoval své jedinečné poslání, které spočívá v tom, že smí Boha chválit.

vydírání a nátlak. S atmosférou strachu a podezřívání se komunisté nespokojili. Rozjeli proto fyzickou represi. Zatýkali aktivní katolíky, ve vězení je týrali a ve zmanipulovaných procesech je odsuzovali k smrti nebo do vězení. Avšak při cílené protináboženské politice také doufali, že v socialismu náboženství odumře samo od sebe, neboť materialismus bude pro lidi přitažlivější než starost o duši. Oproti Západu však socialistický blok nedokázal nabídnout reálný hmotný blahobyt. Zůstalo jen při slibech a plánech.

Církevním hodnostářům bylo jasné, že nemohou jít do otevřeného střetu s nevyzpytatelným nepřítelem, nýbrž že musí s nespravedlivým státem vést taková jednání, aby církev přežila a moh-

la vykonávat svoji službu. Ani diplomacie však biskupům nepomohla. Každý projev dobré vůle byl pro komunisty slabost. O duše se nehodlali dělit. Aktuální začínaly být papežské fakulty určené církvi pro případ pronásledování. Podle nich se řídili kněží i věřící lid ve 20. století v protináboženských režimech Ruska, Mexika nebo Španělska. Po zničující válce pak pod jho rudé totality padla řada států střední, východní a jihovýchodní Evropy a tato nouzová pravidla nabyla bohužel platnosti i pro jejich katolické obyvatelstvo.

Jednalo se o budoucnost národa na dlouhá desetiletí. V těchto dnech Bůh vložil na bedra Josefa Berana mimořádnou zodpovědnost, kdy měl čelit brutálnímu režimu, vybaven toliko zbraněmi ducha. Obdobnou tíhu a úděl s českým primasem nesli i další čeští a slovenští biskupové. Po výzvě: „Nemlč, arcibiskupe!“ přichází nový příkaz: „Vytrvej, arcibiskupe!“

Začínala další etapa boje proti církvi, boje krutého a zákeřného, jenž podle plánu Božích nepřátel měl být završen zánikem náboženství. Zůstaly by jen modly Marxe a Lenina. K této katastrofě našťastí nedošlo. Brány pekelné Ji ani tentokrát nepřemohly!

*Msgr. Josef Beran
s prezidentem ČSR Edvardem Benešem*

Římov – poutní místo u lidí

Jižní Čechy, jejich neobyčejná krajina a památky již několikrát dokázaly, že jsou nefalšovaným turistickým rájem. Hluboká nad Vltavou, Třeboň, Český Krumlov, Terčino údolí – co místo, to záruka výjimečného zážitku. Tento kraj pak nezapomíná ani na poutní místa, z nichž jedním z nejvýznamnějších je to římovské.

„Zde chci mít svůj domek“

Římov je vesnice ležící necelých patnáct kilometrů od Českých Budějovic a domov tu v současnosti nachází okolo 900 obyvatel. Jeho vznik se odhaduje na 13. století a vzezřením dotvrzuje vyhlášenou krajinu jižních Čech, kterou asi nejlépe vystihuje slovo „malebná“.

V Římově je navíc obohacena několika kapličkami, které ve výsledku tvoří necelých pět kilometrů dlouhou pašijovou cestu. O její výstavbu se zasloužil Jan Gurre, kněz a lékárník z českokrumlovské jezuitské koleje.

Jelikož se to stalo už v 17. století, historie se ve svědectví, co ho k tomu vedlo, maličko rozchází. Dnes nejčastěji uváděná verze mluví o tom, že v roce 1626 se mu při modlitbě na římovských loukách zjevil Ježíš Kristus a Panna Maria. Kristus mu řekl, že by na tomto místě chtěl spasit lid, a Maria poté ještě dodala, že zde chce mít domek a přebývat tam.

Ovšem v několika novinových článcích (zejména ze 30. let 20. století) se uvádí, že tomu mohlo být i jinak. Dlouho předtím se mezi českokrumlovskými jezuitu plánovalo, že nedaleko svého působiště nechají vystavět loretánskou kapli, a tuto myšlenku přijal za svou především Jan Gurre – zejména z úcty k Panně Marii, dále z vděčnosti, že Brno, odkud pocházel, ochránila před Švédy, a v neposlední řadě chtěl kapli nechat vzniknout kvůli mamince, která ho vzdělávala ve víře.

Stavbu plánoval financovat z dědictví po rodičích a zbývající část z různých sbírek, s čímž jeho jezuitští spolubratři souhlasili, a chystali se na arcibiskupství žádat o povolení. Než ale práce začaly, zdál se P. Gurremu sen, ve kterém k němu přišli Panna Maria Sedmibolestná a Ježíš Kristus, který mu měl říct: „Jene Gurre! V Římově u loretánské kaple mi postavíš křížovou cestu v tom rozměru, jako jest jeruzalémská, i s těmi branami a pa-

mátnými místy, kde já trpěl. Krajina římovská podobá se velmi jeruzalémské.“

Také mu sdělil, že za ním posílá jezuitského mnicha Alexe, který mu s dílem pomůže. Panna Maria se na kněze usmála a v tom sen skončil. P. Gurremu se ale připomněl hned ráno, kdy za ním skutečně přišel zmiňovaný mnich, jehož Kristus o plánech na římovskou cestu zprávil také ve snu.

Dne 20. července 1648 obdrželi jezuité povolení od arcibiskupa a kardinála Arnošta a už nebránilo nic tomu, aby Římov dostal svou výjimečnou podobu. Jak bylo řečeno, stavbu financoval především Jan Gurre, do sbírek pak přispívali lidé křesťanského života, měšťané a lidé z venkova.

Jako první, roku 1650, byla vystavěna a pod dohledem mnoha poutníků posvěcena *Loretánská kaple*. Jedná se o důmyslnou kopii Loreta, kostela ze známého italského poutního místa. O pět let později byla obehnaná ambity, před kterými Gurre vlastním rukama vysázel lípy.

Od roku 1658 začala vznikat samotná cesta. Jak bylo řečeno, její vzor byl nalezen v Kristově poslední cestě v Jeruzalémě, kam se vydal mnich Alex. Uvádí se, že nejprve putoval pěšky do Benátek, a to přes Rakousko, Štýrsko, Korutany a Gorici. Z Itálie se plavil do Egypta, pak do Jaffy a z ní znovu po vlastních nohách cestoval do Jeruzaléma.

Zde pašijovou cestu zaměřil. Dopodrobna zakreslil její jednotlivá zastavení a všechna místa, aby po jeho návratu v Římově začala vznikat věrná kopie. A to nejen stejně dlouhá se zastaveními od sebe stejně vzdálenými, ale i s kapličkami nasměrovanými k odpovídajícím světovým stranám.

Vznikala v podstatě až do začátku 18. století a rozmístěna je po celém Římově. K její unikátnosti přidává i skutečnost, že k dnešnímu dni je jedinou jeruzalémskou pašijovou cestou na světě; nedochovala se totiž ani ta ve Svaté zemi. Navíc je třeba brát v potaz i uměleckou a kulturní stránku. Propojení jihočeské krajiny zahrnující les, pláně nebo břeh řeky Malše s barokními kapličkami je velmi působivé.

Od Loučení

Zůstaneme-li u hlediska duchovního, římovská pašijová cesta nabízí výjimečnou možnost podstoupit po vlastních nohách Kristovo putování na Golgotu. Zato tímco většina poutních míst ji popisuje skrze klasickou křížovou cestu o 14 zastaveních, Římov jich nabízí hned 25.

Začíná u osaměle stojící kapličky *Loučení*. Zde, hned na začátku, by si měl poutník uvědomit bolest Ježíše a jeho Matky Panny Marie, kteří se musí před neodvratným ukřížováním rozloučit. Tento výjev znázorňuje i obraz umístěný uvnitř osmiboké stavby korunované kopulí s dvojkřížem. Kaple vznikala v mezidobí 1687–1688.

Po *Loučení* následuje kaple nazvaná *Poslední večeře*, která nikoho nenechá na pochybách, že stavby jsou ve slohu barokním. V tomto případě to zdůrazňuje štít, který stále můžeme vidět na mnoha českých domech. Do jednoho takového se stylizuje i kaplička, její krásu ovšem narušuje připomínka poslední Ježíšovy večeře a také fakt, že do roku 1994 stál uvnitř stůl a kolem něho byly rozsazeny sochy Ježíše a jeho učedníků, ty ale byly odcizeny.

Státní brána u dvora Getsemanského, to je další zastávka, také umístěná do otevřené krajiny s příjemným výhledem. Vně tohoto zastavení je možno spatřit dva freskové obrazy, zachycující Ježíše a apoštoly, jak společně putují do Getsemanské zahrady.

Ještě než vejdemo do lesa, čekají nás dvě kapličky – *U pusté vsi* a *U smutné duše*. Pomineme-li různé renovace, obě pocházejí z roku 1691.

První jmenovaná ukazuje Ježíše Krista a v Getsemanské zahradě spící apoštoly. Ještě donedávna byl výjev znázorněn několika dřevěnými sochami, žel zloději do Říma nezávítali jen v roce 1994, a proto odtud (jako z několika dalších kapliček) byly po různých krádežích sochy raději odstraněny a nahrazeny plakáty s jejich fotografiemi.

To se ovšem netýkalo *Smutné duše*, která byla od roku 1834 ozdobena freskou Ježíše a tří apoštolů od malíře Felixe Fabera z Prachatic.

„Smutná jest duše má až k smrti.“ Právě to má Spasitel na obraze říkat svým druhům v předzvěsti, co jej čeká.

Modlitba k andělovi

Římovská pašijová cesta vstupuje do lesa, kde poutníkům za ohybem ve svahu nabízí jeden ze svých skvostů – zastavení *Na Olivetské hoře*. Zde je opět zachycen Kristus v Getsemanské zahradě, jeho bolestné okamžiky před zatčením ovšem nejsou zachyceny obrazy, ale několika kamennými sochami v životní velikosti.

Podle letopočtu vytesaného do jedné z nich byly vytvořeny v roce 1660. Vedle letopočtu jsou ještě iniciály I. G., podle všeho udávající jméno Jan Gurre. Soch je zde celkem pět. V dolní části svahu se poutník setká se třemi spícími apoštoly, zřejmě Petrem, Jakubem a Janem.

O kousek výš klečí socha Krista. Má sepnuté ruce a svůj soustředěný pohled upírá k dalšímu, před ním stojícímu kopci, na jehož vrcholu stojí kaplička a v ní

kamenný anděl držící vysoký kříž. Díky němu se zastavení někdy říká *U anděla*, mezi lidmi se také ujal název *Modlitba Krista Pána v zahradě*.

Přes Cedron k Malši

Ačkoliv by *Olivetská hora* mohla být vyvrcholením celé poutě, nejsme dosud ani za polovinou. Ještě než cesta opustí les, mine další dvě menší kapličky, které své poselství vyjadřují ve freskových obrazech.

Ten první, jak napovídá už název *U Jidáše*, zachycuje, jak byl Ježíš zrazen – konkrétně známým motivem, kdy Jidáš dává svému Mistrovi polibek. A další kaplička na to naváže, z černého pozadí obrazu vystupuje bílá silueta Krista, jenž je v tomto výjevu spoután a veden ze zahrady.

Za lesem při jeho pomyslných stopách následuje zastavení *U chromého žida*. Mohutnější kaple, než byly předchozí, uchovává výjev vojáka, který po cestě dolů vyvádí Krista. Nejprve přes potok *Cedron*, kde stěnu další kapličky roku 1834 vymaloval opět Felix Faber a kde klenutým obloukem v její spodní části protéká skutečný potůček. Odkaz je v tomto případě jasný, připomenout Janovo evangelium a potok protékající u Getsemanské zahrady.

Poutník sestupuje stále níže, až dojde ke kapličce se zvláštním názvem *Ježíš poházen blátem*. Zde je znázorněno, jak k soudu vedeného Krista kamenují, aby mohl být dalším zastavením, *Vodní bránou* z roku 1697, pomyslně dopraven do centra Jeruzaléma.

Trináctým zastavením se dostáváme k levému břehu Malše. Cesta je nyní seřvena z jedné strany řekou, ze strany druhé do svahu ubírající se loukou. Úsek připomíná Kristovo odsouzení, přičemž názvy kapliček jsou výmluvné samy o sobě – *U Annáše*, *U Kaifáše*, kde je Ježíš navíc zapřen Petrem, *Malý Pilát* a *U Herodesa*.

U poslední zmíněné, celkem šestnácté, se od Malše oddělíme. A oddělíme se i od putování přírodou a tichem; nyní pašijová cesta uhýbá do centra obce.

Bůh u lidí

Jak bylo řečeno, jedna verze vzniku pašijové cesty vypráví, že skrze ni chtěl Ježíš spasit svůj lid. Ať by měl na mysli jakýkoliv způsob, jedno je díky Římovu jisté – spasit lidi nelze jen na tichých, osamělých místech, ale přímo u nich.

Sedmnáctá zastávka leží nad *Betlémem*, nad strmou ulicí u rodinných domů a u běžného života. Tam se nachází rozměrná kaplička *Velký Pilát*, která prezentuje tři výjevy, následující po Kristově soudu. Na pravé straně je Ježíš dvěma vojáky bičován, na levé je mu na hlavu nasazena trnová koruna a nad tím vším je vyobrazen Pilát, ukazující lidem zmučené Ježíšovo tělo.

Zahne-li poutník po silnici směrem k centru, o kousek dál ho čeká menší kaplička, která má na pozadí opět freskový obraz, znázorňující vložení kříže na Ježíšova ramena. Jen o pár metrů dál se při dalším zastavení Spasitel setkává se svou Matkou.

Pašijová cesta směřuje ke svému konci. Zbývá pouhých šest výjevů, a že se blíží nejen konec putování, ale pomyslně i Kristova života, dokládá umístění dvacáté kapličky. Drobná bílo-žlutá stavba s obrazem pod tíhou kříže ležícího Spasitele a nad ním stojící sv. Veroniky totiž splývá se zdí římovského hřbitova.

Kousek za ní poutník odbočí do působivého průchodu, plnicího roli další zastávky, a sice *Popravní brány*. Podle všeho byla dokončena před rokem 1697 a její vnitřek vymaloval několikrát zmíněný Felix Faber. Po pravé straně stojí tři plačící jeruzalémské ženy, na levé je Ježíš nesusící kříž. Obrazy vznikly v roce 1840, levou fresku musel roku 1929 přemalovat malíř Karel Čihák.

Na cestě mezi stromy a kamennou zidkou následuje kaplička *U Šimona*, kde je znovu místo soch plakát, a to se Šimonem z Kyrény, který pomáhá nést vykupitelský kříž.

Na Golgotě

Kříž pomáhá nést až ke *Kalvárii*, jež je další působivou zastávkou římovské pašijové cesty.

Proč je svět v depresi

kové cesty. Jako *Olivetskou horu* ji neprezentuje žádná kaplička, ale téměř živý výjev zasazený do otevřeného prostoru. Na pahorku jsou vedle sebe umístěny tři vysoké dřevěné kříže.

Ty na krajích patří dvěma zločincům, Dismasovi a Gesmasovi, ten prostřední a nejvyšší Ježíši Kristu. Jejich postavy jsou vykrojeny z plechu. Dole uprostřed, pod

Ježíšovým křížem, ještě stojí tři kamenné sochy, pocházející z roku 1705 z dílny sochaře Friedricha Haslingera. Sochy vyobrazují Pannu Marii, Maří Magdalénu a svatého Jana.

Poslední dvě zastavení znázorňují události po Kristově smrti. V roce 1661 byla jen kousek od *Kalvárie* vystavěna kaplička a do ní o 25 let později umístěna socha Piety, tedy výjev, který známe především od Michelangela, znázorňující Pannu Marii, která na svém klíně drží tělo mrtvého Krista.

Až do konce

Tím římovská pašijová cesta spěje ke konci, ještě předtím je ale Kristovo tělo uloženo do *Božího hrobu*. Ten představuje větší kaplička s dřevěnou sochou Ježíše, jež vznikla roku 1658. Vchod do kaple nad mříží střeží dva freskoví andělé. Na tomto místě má poutník v nohách zhruba 5 kilometrů a vlastně stejný úsek jako Kristus při svém ukřižování.

Musíme proto za poutní místo v Římově děkovat. Nejen za jediné vyobrazení pašijové cesty na světě, ale i za připomínku, že Kristus ji nešel jen pro hrstku věřících, ale pro každého člověka. V Římově je to zobrazeno zřetelně – Bůh se zde ukazuje nejen tichou a osamělou poutí, ale i tím, že sám jde k lidem. A chce je, i přesto, že jejich rukama bylo místo rozkrádáno a zneuctíváno, od roku 1920 a zejména za komunistického režimu silně ateizováno, spasit.

Západní tradice nám zanechala několik antropologických principů, které orientují život náš i nových generací skrze výchovu. Předně je to fakt, že člověk je celek (*συνολον*), tedy nedělitelná jednota duše i těla, jak ji definoval Aristoteles.

Za druhé pak v člověku existuje určitá hierarchie, jak naznačuje mýtus o dvojspřeží z Platónova dialogu *Faidros*. Spřežení dvou koní – černého a bílého – je řízeno vozatajem. Koně představují vášně, vozatajem je rozum. Vášně jsou nezbytné k pohybu, ale jeho směr určuje rozum.

Pak je zde charakteristika, kterou formuloval opět Aristoteles, že totiž člověk je „společenská bytost“. Je učiněn k životu ve společnosti a potřebuje vztahy.

Člověk má také to, čemu se říká „přirozenost“ neboli projekt, jako vše, co existuje. Tento projekt je však transcendentní, což znamená, že člověk se realizuje sebedarováním druhému. Není to zákon pouze zjevený, jak jej vyjadřuje Ježíšův výrok, který se uchoval pouze v knize Skutků apoštolů (20,35): „bláženější je dávat než dostávat“, nýbrž je to také antropologická zákonitost nazývaná „paradox štěstí“, o níž mluví i autoři, kteří nejsou křesťanského vyznání, jako Aristoteles, Seneca či Viktor Frankl. Kierkegaard vyjádřil tento pojem velice pregnantně: „Dveře štěstí se otevírají ven, každá snaha otevírat dovnitř je stále více zavírá.“

Dalo by se pokračovat, ale toto jsou hlavní antropologické základy, na nichž tzv. Západ stavěl výchovu a lidský blahobyt. A dlužno říci, že poměrně zdárně.

Postupně však tyto koleje začala naše civilizace opouštět. Začala karteziánsky považovat člověka za *res extensa* neboli prostorovost, k níž se nějak pojí *res cogitans* čili duchovnost (čímž není míněna duše). Člověk se začal považovat za pouhou materii, za „nahou opici“ a nakonec produkt ekonomických relací.

Rozum, který indikuje směr podle nebeských konstant zapsaných v srdci, byl znetvořen, poněvadž se začalo tvrdit, že může chápat jenom to, co je smyslové a měřitelné, tedy hmotu. Všechno metafyzické – tedy to, co bylo vždycky pova-

žováno za prvořadější – se začalo považovat za pověru, konvenci či předsudek.

Vozatajem člověka se staly lidské vášně, které navíc Nietzsche deklasoval na pouhé dvě formy: prznění a zabíjení, zatímco Freud na smilnění a umírání. Dnešní média znají především sex. Smyslem života je tedy uspokojení vášní. Důležité je užít si, bavit se.

Člověku tak byla upřena jeho přirozenost, projekt. Pokud je totiž jenom materii, a metafyzika neexistuje, člověk je to, co je, a není projektem. Netvrdil to ostatně také marxismus? A netvrdí totéž ideologie genderu?

Vytrácí se tak jakákoli transcendentce. Člověk je sobec a hledá jenom vlastní prospěch. Druzí mohou eventuálně dostat jen z drobků, které padají z jeho stolu. Jsme stále osamocenější a neschopni vztahů. Takzvané *sociální síť* nahradily opravdové vztahy. Přáteli jsou nanejvýš moderátoři z televize nebo Facebook. Už se nedíváme lidem do očí, ale jenom na obrazovky, spřátelit se je takřka nadlidský úkol.

Tradiční antropologie byla prakticky obrácena vzhůru nohama. Trvalo to poměrně dlouho a stálo to dost námahy, nemluvě o válkách, vyhlazování a strádání. Ale nakonec je člověk svobodný. Každý žije, jak věří, nikoli podle toho, co je mu ukládáno věřit.

Humanistická antropologie se podle Platónova mýtu o dvojspřežení s vozatajem proměnila z transcendentního projektu řízeného rozumem na totální poddanost pudům, kde je sex jediným cílem.

Jaké jsou výsledky? V těchto dnech je zveřejnila Světová zdravotnická organizace, podle níž 300 milionů lidí trpí depresemi, což je 4,4 % světové populace. Tady v Itálii je to dokonce 20 %. V letech 2010–2015, jak napsal *The British Journal of Psychiatry*, se konzumace antidepresiv v Evropě zvýšila o 20 %. Stojí to za to?

Roberto Marchesini

Z internetového portálu *La nuova bussola quotidiana* (24. 5. 2018)
přeložil Milan Glaser

Zdroj:
<https://www.vaticannews.va/cs.html>

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (13)

3. Poselství (*Pátá část*)⁽¹⁾

Zde je zásadní věcí, že zjevení třetího tajemství v roce 1960 nebylo navrženo vizionářkou sestrou Lucií, ale samotnou pannou Marií, jak to dokumentuje nápis na originální obálce, která byla dne 31. května 2007 ukázána v televizi kardinálem Tarcisiem Bertonem, tehdejším státním sekretářem Vatikánu:

„Z vyjádřeného příkazu Panny Marie tato obálka může být otevřena v roce 1960 Jeho Eminencí kardinálem patriarchou z Lisabonu nebo Jeho Excelencí biskupem z Leirie⁽²⁾.“

Oba církevní představitelé při více příležitostech vyhlásili, že by tento úkol splnili, a tak v tomto případě můžeme připustit, že Svatý stolec, když 4. dubna 1957 (dobrých třináct let po sepsání tajemství vizionářkou) přikázal přenesení zapečetěné obálky z archivu v Leirie do archivu vatikánského,⁽³⁾ chtěl převzít na sebe každé rozhodnutí o sdělení tajemství a zabránil oběma prelátům jednat samostatně.

Je následně známo, že papež Jan XXIII. četl text tajemství 21. srpna 1959, když pobýval v letní rezidenci v Castel Gandolfo, a rozhodl se nepřistoupit k jeho zveřejnění, protože podle vyhlášení jeho tehdejšího sekretáře monsignora Lorise Capovilly „se mu nejevilo, že může *constatare tuto de supernaturalitate rei* [jistě konstatovat nadpřirozenost věci], a neodvažoval se riskovat bezprostřední interpretaci“.

Navíc, jak to opět odhalil Capovilla ve svém tajném vyhlášení 17. února 1970 před kardinálem Jeanem Villotem a arcibiskupem Giovannim Benellim, „na začátku téhož roku⁽⁴⁾ papež ve shodě s kardinály Tardinim a Ottavianim⁽⁵⁾ odmítl dát sestře Lucií autorizaci k tomu, aby pronesla rozhlasové poselství světu.“

Zpráva tiskové kanceláře ANI byla vydána 8. února a byla připisována anonymnímu zdroji (který byl nicméně považován za věrohodný kardinálem lisabonským patriarchou Manuelem Cerejeirou, jenž vyhlásil, že do tohoto rozhodnutí nebyl zapojen). Nejednalo se tedy o oficiální sdělení Vatikánu, ale o „unik zpráv“, více

či méně řízený. Je proto pravděpodobné, že rozhodnutí, o němž zpráva referuje, bylo učiněno ve dnech bezprostředně předcházejících: jezuita Malachi Martin, spolupracovník kardinála Augustina Bey,⁽⁶⁾ tvrdil, že se tento kardinál v únoru 1960

*„Je čas, abys připomínal
poselství a učinil
z něho stálou meditaci!“*

účastnil „setkání svolaného papežem Janem XXIII., aby žádal jistý počet kardinálů a prelátů, co si myslí o tom, že by se mělo udělat s tajemstvím“. Není proto, alespoň z lidského pohledu, nekorektní si myslet, že příkaz Cornacchiolovi, aby znovu zapsal poselství z roku 1947, je třeba připsat vyšší vůli, aby se zabránilo tomu, aby i toto poselství zůstalo definitivně uzavřeno v temnotě archivů. (Jak je známo, teprve v roce 2000 Jan Pavel II. rozhodne uveřejnit text třetího fatimského tajemství, a to tak, že zde zůstávají nezanedbatelné stíny nad úplností jeho publikování⁽⁷⁾.)

V každém případě zjevení ve Fatimě a v Tre Fontane mají zvláštní shody také z hlediska dat. Znalci portugalských zjevení (v květnu až říjnu 1917) byla zaznamenána souhra jejich roku s jinými významnými historickými událostmi: dne 31. října 1517 přibil Martin Luther na bránu kostela wittenberského hradu svých 95 tezí, což se stalo počátkem oddělení protestantismu; 24. červen 1717 je datem zrození zednářstva, a to založením Velké lóže v Londýně; mezi únorem a listopadem 1917 ruská revoluce ustavuje Sovětskou federativní socialistickou republiku.

Ale zjevení v Tre Fontane (12. dubna 1947) není na tom jistě hůře: v roce 1547 Ivan IV. jako první přijímá titul ruského cara, a tak dává vzniknout myšlence Moskvy jako „třetího Říma“ (druhým byl Cařihrad); v roce 1647 začalo obléhání ostrova Kandie⁽⁸⁾ Turky, nejdelší v dějinách, trvající dobrých 22 let, které skončilo připojením ostrova Kréty k Osmanské říši; v roce 1747 začala v Římě z podnětu řeholníků Řádu Matky Boží „stálá modlitba“ za ná-

vrat anglikánů ke katolické víře; v roce 1847 vzešla z dohody mezi Friedrichem Engelsem a Karlem Schapperem Mezinárodní komunistická liga; v roce 1947 byly podepsány mírové dohody po druhé světové válce, ale zároveň se vymezily dva opoziční politicko-ekonomické bloky USA a SSSR, a to se vznikem amerického Marshallova plánu a ustavením sovětského Cominformu.

(Pokračování)

*Z italského originálu „Il Veggente:
Il segreto delle Tre Fontane“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

- (1) Jak bylo uvedeno v předchozí části, Bruno Cornacchiola 2. února 1960 slyšel, jak mu Panna Maria říká: „Je čas, abys připomínal poselství a učinil z něho stálou meditaci!“ O několik dní později portugalská tisková kancelář ANI uveřejnila zprávu, že Vatikán nehodlá zveřejnit třetí fatimské tajemství. [pozn. překl.]
- (2) Do portugalského biskupství Leiria spadá Fatima. Dnes se nazývá biskupství Leiria-Fatima. [pozn. překl.]
- (3) Třetí fatimské tajemství bylo sepsáno sestrou Lucií 3. ledna 1944. Poté bylo v zapečetěné obálce uchováno v archivu biskupství Leiria a v dubnu 1957 přeneseno do archivu Kongregace svatého Oficia v Římě. [pozn. překl.]
- (4) Tedy roku 1960. [pozn. překl.]
- (5) Kardinál Domenico Tardini byl tehdejší státním sekretářem a kardinál Alfredo Ottaviani byl tehdejší sekretářem (v podstatě hlavou) Kongregace svatého Oficia. [pozn. překl.]
- (6) Jezuita Augustin Bea (1881–1968) byl jmenován kardinálem papežem sv. Janem XXIII. v roce 1959. V následujícím roce ho též papež postavil do čela nově zrozené Papežské rady pro podporu jednoty křesťanů. [pozn. překl.]
- (7) Náš autor Saverio Gaeta rozebírá tyto otázky ohledně třetího fatimského tajemství v jedné ze svých posledních knih: *Fatima: Tutta la verità: La storia, i segreti, la consacrazione. Cinisello Balsamo* (Milano): San Paolo, 2017. [pozn. překl.]
- (8) Kandie (*Candia*) byl oficiální název ostrova Kréty během období, kdy byl zámořskou kolonií Benátské republiky (1205–1669, tj. rok zabránil Osmanskou říši). [pozn. překl.]

Pondělí 2. 7. 2018

6:05 Bol som mimo: Ján Kolár **7:10** V pohorách po horách (21. díl): Dívčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčalíka **7:20** Výpravy do divočiny: Gorily na dosah **8:50** Exit 316 MISE: Drsné chvílky bez záruky **9:10** Buon giorno s Františkem **10:15** Bible pro nejmenší: Desatero přikázání **10:20** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **10:30** Mše svatá ze Setkání dětí s otcem biskupem: areál Kamenité pod Prašivou [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Arka Noego: Koncert naděje (2. část) **13:20** Adopce srdce **14:00** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (31. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:55** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: přednáška Hany Imlaufové – Vztahy **16:00** V souvislostech **16:20** Nárožní kámen **17:05** Terra Santa news: 27. 6. 2018 **17:25** Můj Bůh a Walter: Mše I. **17:45** Ars Vaticana (25. díl) **18:00** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **18:25** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **18:30** Bible pro nejmenší: Balaam **18:35** Putování Modrou planetou: Austrálie **19:20** Nevybroušené diamanty **20:00** Jan Sarkander (1576–1620) **20:50** V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **21:00** Noemova pošta: Červen 2018 **22:35** Věrní Kristu **23:35** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **23:50** Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD – Papua-Nová Guinea (1. část) **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 3. 7. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Ars Vaticana (25. díl) **8:20** Duhové srdce **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD – Papua-Nová Guinea (1. část) **11:40** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **11:45** Bible pro nejmenší: Balaam **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu **12:35** V souvislostech **13:00** Brazílie – Misionáři, cestovatelé lásky **13:40** V pohorách po horách (21. díl): Dívčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčalíka **13:50** Jmenuji se David Bibby **14:25** Noemova pošta: Červen 2018 **16:00** Outdoor Films s P. Darkem Sputem a Martinem Kráčalíkem (70. díl): Mustang **17:35** Léta letí k andělům (43. díl): Tomáš Špidlík – jezuita a kardinál – I. díl **18:00** Noeland (44. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Poslední večere **18:35** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **18:40** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti **19:10** Česká věda **19:30** Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2018 [P] **20:00** Na jedné lodi (1. díl) **21:00** Naše milosrdná Paní, matka kubánského lidu **21:30** Řeckokatolický magazín [P] **21:45** Světlo pro Evropu (5. díl): Malý velký hlas **22:00** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobnoství o posledním soudu (Mt 25,31–46) **22:35** Terra Santa news: 27. 6. 2018 **23:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (25. díl): Tři mušketýři – V. Volavý **0:05** Klapka s... (34. díl): Vladimírem Císařem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 4. 7. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2018 **6:25** Bol som mimo: Branislav Škripek **7:40** Mezi pražci (69. díl): Červen 2018 **8:25** Outdoor Films s Josefem Wágnerem (6. díl): Do hlubin země **10:00** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: přednáška Hany Imlaufové – Vztahy **11:00** Plnou parou do srdce Beskyd **11:40** Ars Vaticana (25. díl) **11:50** Bible pro nejmenší: Poslední večere **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Charita Vsetín **13:05** Ondřej Havelka a jeho Melody Makers v GONGU **14:00** Jan Sarkander (1576–1620) **14:55** ARTBITR – Kulturní

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **15:05** Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2018 **15:25** U VÁS aneb Festivalové kukátko (25. díl): Tři mušketýři – V. Volavý **16:30** ŽIVĚ Z VELEHRADU: Dny lidí dobré vůle 2018 [L] **18:35** Bible pro nejmenší: Ježíšovo vzkříšení **18:40** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **18:45** Hermie soutěží **18:55** Můj Bůh a Walter: Mše II. **19:30** Terra Santa news: 4. 7. 2018 [P] **20:00** Papež František a jeho umění vést **20:55** Slavnostní koncert z Velehradu k 1150. výročí příchodu věrozvěstů na Moravu: Slavnostní koncert z Velehradu 2013 **22:05** Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD – Papua-Nová Guinea (2. část) **23:20** Léta letí k andělům (49. díl): Josef Koláček – bývalý šéf Radio Vaticana **23:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (31. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:05** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Koubským, 2. díl **0:45** Cesta návratu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 5. 7. 2018

6:05 Léta letí k andělům (49. díl): Josef Koláček – bývalý šéf Radio Vaticana **6:25** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **7:10** Hrdinové víry (11. díl): P. František Šilhan SJ **8:10** Putování Modrou planetou: Austrálie **9:00** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobnoství o posledním soudu (Mt 25,31–46) **9:35** Terra Santa news: 4. 7. 2018 **10:00** Noemova pošta: Červen 2018 **11:35** Světlo pro Evropu (5. díl): Malý velký hlas **11:45** Bible pro nejmenší: Ježíšovo vzkříšení **11:50** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu **12:35** Povolání – Sestra Olga **12:50** Svatí Cyril a Metoděj **13:05** Duhové srdce **14:40** Noční univerzita: prof. Ing. Pavel Dostálek, CSc. – Pivo je dar Boží **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2018 **16:20** Řeckokatolický magazín **16:35** Jak potkávat svět (50. díl): S Hanou a Petrem Ulrychovými **18:00** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti **18:30** Bible pro nejmenší: Seslání Ducha Svatého **18:35** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **18:40** Sobecký obr **19:25** Večere u Slováka: 14. neděle v mezidobí [P] **20:00** Cvrlikání (1. díl): Tempo di Vlak **21:05** Causa Carnivora **21:35** V pohorách po horách (21. díl): Dívčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčalíka **21:45** Ars Vaticana (26. díl) **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **0:25** Můj Bůh a Walter: Mše II. **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 6. 7. 2018

6:05 Zachraňme kostely (1. díl): Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **6:25** Klapka s... (107. díl): Miroslavem Trudičem **7:50** Každý den je neděle – Brazílie **8:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (31. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **8:50** Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD – Papua-Nová Guinea (2. část) **10:10** ARTBITR – Kulturní magazín (34. díl): S MUDr. Marií Svatošovou **10:20** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (131. díl): Královna

pisně Jarmila Šuláková **11:45** Bible pro nejmenší: Seslání Ducha Svatého **11:50** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu **12:35** Záliv svatých **13:40** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:05** Biblická studna **15:10** Sultanát Omán (10. díl) **15:30** Lednický park vypravuje **16:00** Na jedné lodi (1. díl) **17:00** Mikroregion Třemšín (8. díl) **17:20** Na pořadu rodina (11. díl): Když je duše nemocná... **18:25** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **18:30** Bible pro nejmenší: Země zaslíbená **18:35** Můj Bůh a Walter: Mše II. **19:05** Franz Liszt: Virtuózní hudby **20:00** Kulatý stůl: Kdo jsme? aneb Naše identita **21:30** Vezmi a čti: Červen 2018 **21:45** V pohorách po horách (21. díl): Dívčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčalíka **22:00** Večere u Slováka: 14. neděle v mezidobí **22:30** Outdoor Films s P. Darkem Sputem a Martinem Kráčalíkem (70. díl): Mustang **0:05** Večerk chval (68. díl): Schola Uherské Hradiště **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 7. 7. 2018

6:05 Historie skládkství v Karlovině **6:25** Exit 316 MISE: Drsné chvílky bez záruky **6:50** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **6:55** Noeland (44. díl) **7:25** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti **8:05** Ekumenické setkání Sv. otce v Bari: Apulie [L] **11:10** Noční univerzita: Milan Michalko – Tři zbraně ženy **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa news: 4. 7. 2018 **14:30** Večere u Slováka: 14. neděle v mezidobí **15:00** Neoblomný kardinál **16:00** LUMEN 2014: Twelve 24 **17:00** Dům ze skla? **18:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (9. díl): U Kobylské skály **18:30** Bible pro nejmenší: Země zaslíbená **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **20:00** Hlubinami vesmíru s prof. Miloslavem Druckmüllerem, 1. díl [P] **20:40** V pohorách po horách (18. díl): Rabštejn – Hrubý Jeseník **20:55** Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d'Arc **22:05** Záblesky nad Andami [P] **22:30** Řeckokatolický magazín **22:50** Hrát si dovoleno **23:10** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2012 **23:40** Missio magazín: Červen 2018 **0:40** Ut intelligam corde – Porozumět srdcem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 8. 7. 2018

6:05 Ars Vaticana (26. díl) **6:15** Klapka s... (25. díl): Miroslavem Šolcem **7:20** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frydku **7:55** Putování Modrou planetou: Austrálie **8:45** Cvrlikání (3. díl): Alibaba **10:00** Večere u Slováka: 14. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá z kostela sv. Kateřiny, Lidečko [L] **11:40** Řeckokatolický magazín **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:15** Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d'Arc **13:25** Záblesky nad Andami **13:50** Česká věda [P] **14:05** Muzikanti, hrajte **14:40** Noční univerzita: P. Rastislav Kršák, SVD – Papua-Nová Guinea (2. část) **16:00** Můj Bůh a Walter: Mše II. **16:30** Jak potkávat svět (54. díl): S Ivo Viktorinem **17:55** Sedmihlásky (12. díl): Sadila sem hrušku v humně **18:00** Noeland (45. díl) **18:30** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádka **18:55** Silva Gabreta: Jak se rodí šumavský horský les **19:30** Exit 316 MISE: Jak podvodníci přicházejí o iluze [P] **20:00** Svatý Jan Neumann **21:00** Má vlast: Bludov **22:10** Na jedné lodi (1. díl) **23:15** Ars Vaticana (26. díl) **23:25** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:45** U VÁS aneb Festivalové kukátko (19. díl): Pánská jízda aneb Na skok od plotny **0:45** Obdarování – Otec Radek **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

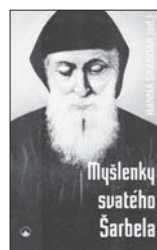
K PROHLoubENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

SÍLA TICHÁ • PROTI DIKTATUŘE HLUKU

Robert kardinál Sarah s Nicolasem Diatem • Z francouzštiny přeložila Lucie Cekotová • Odpovědný redaktor P. Štěpán Smolen • Doslov emeritní papež Benedikt XVI. • Předmluva k českému vydání Tomáš Machula

Kardinál Sarah, prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, se v rozhovoru s Nicolasem Diatem zamýšlí nad roli ticha v modlitbě, v liturgii i v každodenním křesťanském životě a varuje před diktaturou hluku. Poskytuje tak současnému člověku pomoc v náviku ticha, které je nezbytné proto, abychom slyšeli Boží hlas, a tak poznali sebe samé i svět v nejhlubší pravdě, kráse a dobru.

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství a Hesperion, z. s.
Váz., A5, 232 stran, 245 Kč

MYŠLENKY SVATÉHO ŠARBELA

Hanna Skandar (ed.) • Z francouzštiny přeložila Veronika Kloučková • Odpovědná redaktorka Ivana Trefná

Šarbel Machlúf (1828–1898) je jeden z nejznámějších světců Středního východu z nedávné doby. Žil jako poustevník v Libanonu, ale díky pověsti Božího muže ho vyhledávali křesťané i muslimové z celého Blízkého východu. Po jeho smrti začaly proudit tisíce poutníků k jeho hrobu, na jeho přímluvu se děje mnoho zázraků i uzdravení. Knížečka obsahuje stručný životopis otce Šarbela a úryvky z jeho promluv. Z textů je patrná duchovní hloubka tohoto světce, jeho pokora a nevýslovná láska k Bohu a k lidem.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 102x165 mm, 80 stran, 139 Kč

NAUČ NÁS MODLIT SE • MODLEME SE SPOLEČNĚ SE SVATOU RITOU

Editorská práce, překlad a poznámky Eva Fleischerová • Úvodní slovo a poznámky P. ThDr. Angelo Lemme, OSA • Předmluva P. Miguel Angel Orcasitas Gómez, OSA

Modlitební kniha obsahuje křížovou cestu, rozjímavý růžec a modlitby ke cti svěřence: patnáct čtvrtků svatě Rity; nověnu ke cti svatě Rity; prosebnou modlitbu; růžec svatě Rity; korunku; triduum modliteb za nemocnou osobu; modlitbu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu; triduum na poděkování za přijatou milost; modlitbu ke svatě Ritě v beznadějných případech; při jakémkoliv neštěstí, za obrácení, v utrpení, za vyprošení víry, za svěřeni sebe sama svatě Ritě, litanie; modlitbu snoubenců, řidiče, vojáka, těhotné ženy, za duše v očistci apod. Doplněno četnými myšlenkami svatého Augustina a úryvky z církevních dokumentů. Vyšlo s dírkevním schválením.

Opatství Staré Brno Řádu sv. Augustina • Váz., 119x180 mm, křídový papír, 222 stran, 259 Kč

BELETRIE

ŠUMAVSKÁ TRILOGIE

František Hobizal • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Úvod Karel Skalický

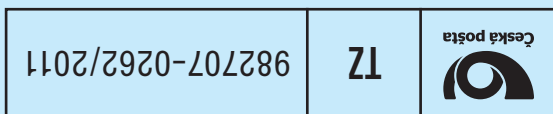
V novém vydání vychází stále žádané dílo autora, které zachycuje poválečné období, kdy byli z rodné Šumavy odsunuti němečtí obyvatelé a nastoupili „zlatokopové“... S jejich odchodem často mizela i víra a pustly kostely.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 132x190 mm, 478 stran, 399 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Světlo – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.